

Prišedši do lipe, zagledam osodepolni zob viseti na vrvici. Jožek ga brž popade in dirja ž njim proti stricu in jim pripoveduje ves dogodek.

„No“, rekó nazadnje stric, „sedaj si rešen. Boš dal saj po noči mir doma in ne boš vedno tarnal za zob. Ampak lepo vas je bilo gledati na rebri! — No, sedaj pa le brž na voz. Koliko vas je? Štiri, pet, deset. No, bo že dovolj prostora. Le hitro!“

V hipu posedemo po ‚lojternicah‘ in samega smeha in ukanja se komaj zavemo, kdaj smo doma.

Dvojno cvetje.

 b okencu Anka sedi,
Na prosto upira oči,
Vso zemljo zelena pokriva odeja,
In vsaka pod cvetjem uklanja se veja.

A črno je sinje nebo,
Da solnca ne vidi oko.
„O mamica, dvomim popoldne že celo,
Da drevje le belo bi cvetje imelo,

Da drevje na svetu samo
Dišalo tako bi lepo.“

A čudno! Leteti po zraku kosmiči
Začnó in zeleni se belijo griči.

„Oh, mamica ali je res,
Da cvetje ne pada z dreves,
Poglejte, nebo le visoko nam meče
To cvetje prebelo, to cvetje dišeče;

Oh, naj vam šopek naredim,
V trenutku povrnem se ž njim!“
In naglo od okenca deklica vstane
Loputne z dvermi, pa iz sobice plane.

A vrne se Anka nakrat,
In k peči pritisne oplat:
„Po zraku to belo sem cvetje lovila,
Da šopek bi, mamica, vam naredila,

A cvetje to nič ne diši,
In sproti se v roki stopi“;
Nakremžijo Anki se ličeca mlada,
„Oh, mamica, mamica, snežec zapada!“

Gregor Gornik.